Lietas Nr. A420618111
Lietas arhīva Nr. AA43-1299-14/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 19.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Meldere,
tiesneses Dz.Amerika un S.Kanenberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. B/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējs tiktu reģistrēts palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 12.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 31.maijā /pers. B/ (turpmāk – pieteicējs) iesniedza Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta Dzīvokļu pārvaldes komisijai personu reģistrācijai palīdzības saņemšanai un izslēgšanai no palīdzības reģistra (turpmāk – Komisija) iesniegumu, kurā lūdza reģistrēt viņu dzīvokļu rindā 13.reģistrā.

Komisija ar 2011.gada 27.jūlija sēdes protokolā Nr.32 ietverto lēmumu atteica reģistrēt pieteicēju palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai 13.reģistrā, jo persona neatbilst likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.panta pirmās daļas 1.punktā, ceturtajā daļā un Rīgas domes 2010.gada 15.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 „Par reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtību dzīvokļa jautājumu risināšanā" (turpmāk – Noteikumi Nr.80) 66.2.7.apakšpunktā noteiktajām personu kategorijām.

Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, Rīgas domes Mājokļu un vides departaments (turpmāk – atbildētājs) ar 2011.gada 23.septembra lēmumu Nr.DMV-11-16067-ap (turpmāk – Lēmums) apstrīdēto lēmumu atstāja negrozītu.

Lēmumā norādīts, ka no lietas materiāliem ir konstatējams, ka pieteicējs pēdējos piecus gadus nav deklarējis dzīves vietu Rīgā, kā arī pieteicējam piederošais dzīvokļa īpašums /adrese/ ir ticis atsavināts, līdz ar to saskaņā ar likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.panta pirmās daļas 1.punktu, ceturto daļu un Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunktu nav likumīga pamata pieteicēja reģistrācijai palīdzības saņemšanai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai.

[2] 2011.gada 5.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Pieteikumā norādīts, ka, izskatot pieteicēja iesniegumu par reģistrāciju palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai, atbildētājs nav iedziļinājies lietas faktiskajos apstākļos, nav noskaidrojis objektīvo patiesību, bet gan pieņēmis formālu lēmumu. Atbildētājs nav izprasījis papildus pierādījumus no citām iestādēm.

Lēmumā attiecībā uz pieteicēju ir piemērotas normas, kas konkrētajā gadījumā nav piemērojamas. Pieteicēja dzīvokļa īpašums /adrese/ tika atsavināts pret pieteicēja gribu. Pieteicējs ar varu tika aizvests uz Daugavpili un tur deklarēts. Atbildētājs neņēma vērā, ka par minētajiem faktiem ir ierosināta civillieta Nr.C04181411 (darījuma atcelšana) un krimināllieta Nr.11840004109 (atkārtoti izdarīta svešas mantas prettiesiska izšķērdēšana lielā apmērā, esot personai, kurai šī manta uzticēta un kuras pārziņā tā atradās (piesavināšanās)).

Lai attiecībā uz pieteicēju piemērotu likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.panta pirmās daļas 1.punktu, ceturto daļu un saistošo noteikumu 66.2.7.apakšpunktu, atbildētājam bija jākonstatē, ka pieteicējs pats deklarējis dzīvesvietu Daugavpilī un pats atsavinājis viņam piederošo dzīvokļa īpašumu /adrese/, nevis to, ka pieteicējs pēdējos piecus gadus nav deklarējis dzīves vietu Rīgā, kā arī pieteicējam piederošais dzīvokļa īpašums ir ticis atsavināts. Minētās tiesību normas atbildētājs ir tulkojis paplašināti un sniedzis tādu interpretāciju, ko normas neparedz.

[3] Paskaidrojumā tiesai atbildētājs norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 12.jūnija spriedumu pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minēto.

[4.1] To, kuras personas ir tiesīgas saņemt palīdzību un tikt reģistrētas sociālā dzīvokļa (vai sociālās dzīvojamās

telpas) īrēšanai, noteic likums "Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām".

Šā likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka sociālo dzīvokli ir tiesības īrēt personai (ģimenei), kura ir sociāli maznodrošināta (trūcīga) vai sociāli mazaizsargāta un uz kuru ir attiecināms viens no šādiem nosacījumiem: 1) attiecībā uz to ir stājies likumīgā spēkā tiesas spriedums par izlikšanu no dzīvojamās telpas saskaņā ar likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 29.panta pirmās daļas 2.punktu; 2) tā īrē pašvaldības īpašumā esošu dzīvokli un ir izteikusi vēlēšanos īrēt sociālo dzīvokli; 3) persona ir bārenis un nav nodrošināta ar dzīvojamo telpu.

Tiesa konstatējusi, ka pieteicējs ir sociāli maznodrošināta persona (*lietas 7.lapa*), tomēr no lietas apstākļiem konstatējams, ka pieteicējs nav izlikts no dzīvojamās telpas, neīrē pašvaldības īpašumā esošu dzīvokli, kā arī nav bārenis, kas nav nodrošināts ar dzīvojamo telpu.

Līdz ar to lietā nav konstatējami likumā noteiktie priekšnosacījumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

Vienlaikus likuma "Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām dzīvojamām mājām" 5.panta ceturtā daļa noteic, ka pašvaldība var noteikt atvieglotus nosacījumus personas (ģimenes) atzīšanai par tiesīgu īrēt sociālo dzīvokli. Līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai pieteicējam izriet tiesības lūgt reģistrāciju 13.reģistrā atbilstoši Noteikumu Nr.80 normām.

[4.2] Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunkts noteic, ka 13.reģistrā sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai reģistrē maznodrošinātu personu ar nosacījumu, ka tā ir atsevišķi dzīvojoša persona, kura pēdējos piecus gadus deklarējusi savu pastāvīgo dzīvesvietu Rīgā, turklāt šai personai nepieder nekustamais īpašums, izņemot dzīvokli, kuru šī persona lieto, par kuru nav apsaimniekošanas maksas un/vai maksas par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu, parādu un kuru pēc palīdzības saņemšanas tā piekrīt atdāvināt (atlīdzības nozīmē) pašvaldībai, kā arī tā nav atsavinājusi nekustamo īpašumu pēdējo piecu gadu laikā.

Tiesa konstatējusi, ka pieteicēja dzīvesvieta no 1984.gada 3.oktobra līdz 2008.gada 27.novembrim bija reģistrēta šobrīd citai personai piederošā dzīvoklī pašvaldības mājā /adrese/, laika posmā no 2008.gada 27.novembra līdz 2010.gada 2.martam pieteicēja deklarētā dzīvesvieta bija /adrese1/, bet no 2010.gada 2.marta – Rīgas patversmē /adrese2/.

Tāpat no lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicējs, pamatojoties uz 2008.gada 6.novembra pirkuma līgumu, atsavināja sev piederošo dzīvokli /adrese /.

Tiesa konstatējusi, ka lietā nepastāv priekšnosacījumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai, jo pieteicēja deklarētā dzīvesvieta pēdējos piecus gadus nav bijusi Rīgā, kā arī pieteicējs pēdējo piecu gadu laikā ir atsavinājis nekustamo īpašumu.

[4.3] Pieteicējs norādījis, ka viņam ir tiesības tikt reģistrētam 13.reģistrā, jo nekustamais īpašums tika izkrāpts un ka viņš ar varu tika aizvests uz Daugavpili un tur piedeklarēts.

Pārbaudot lietas materiālus un Tiesu informatīvajā sistēmā pieejamos datus, tiesa konstatējusi, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa ar 2011.gada 25.marta spriedumu krimināllietā Nr.11840004109 atzina par vainīgu /pers. D/ noziedzīgā nodarījumā pēc Krimināllikuma 179.panta otrās daļas (atkārtota svešas mantas prettiesiska izšķērdēšana, būdama persona, kurai šī manta uzticēta un kuras pārziņā tā atradās (piesavināšanās)). No minētā sprieduma izriet, ka /pers. D/ noslēdza ar pieteicēju mutvārdu līgumu, saskaņā ar kuru apņēmās pārdot viņam piederošo dzīvokli /adrese/, un minētā dzīvokļa vietā iegādāties citu dzīvokli. Šim nolūkam pieteicējs 2008.gada 31.oktobrī izsniedza /pers. D/ pilnvaru (reģistrēta zvērinātas notāres S.Naumovas prakses vietā /adrese3/, aktu un apliecinājumu reģistrā ar Nr.4869) veikt sava nekustamā īpašuma atsavināšanu. Tad /pers. D/ pārdeva dzīvokli, bet visu iegūto naudas summu pieteicējam neatdeva.

No minētajiem apstākļiem secināms, ka pieteicējs apzināti ir izsniedzis pilnvaru citai personai veikt sava nekustamā īpašuma atsavināšanu, savukārt apstāklis, ka /pers. D/ nav atdevusi pieteicējam naudu, ir attiecīgi risināms jautājums kriminālprocesa vai civilprocesa ietvaros, jo Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunktā nav paredzēti kritēriji, ka sociālā palīdzība piešķirama personām, kuras darījuma rezultātā tikušas apkrāptas.

Tāpat tiesa konstatējusi, ka Rīgas apgabaltiesā, pamatojoties uz pieteicēja prasījumu par darījuma atcelšanu, ir ierosināta civillieta Nr.C04181411. Minētā lieta vēl nav izskatīta pēc būtības. Līdz ar to šobrīd nav pamata uzskatīt, ka nekustamā īpašuma pirkuma līgums ir spēkā neesošs.

Attiecībā uz pieteicēja norādi, ka viņš ar varu bija aizvests uz Daugavpili un nav zinājis, ka tur deklarēts, tiesa norādījusi, ka no Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2011.gada 25.marta spriedumā krimināllietā Nr.11840004109 atspoguļotajām pieteicēja liecībām izriet, ka viņš aizvests uz Daugavpili 2008.gada 30.septembrī, bet jau rudenī ar kājām atnācis uz Rīgu. Tiesas sēdē pieteicējs norādījis tādus pašus apstākļus, bet tiesai neizdevās iegūt detalizētāku paskaidrojumu par konkrētu brīdi, kad pieteicējs ieradies Rīgā.

Ievērojot norādītos apstākļus un to, ka atbilstoši reģistrācijas datiem laika posmā no 2008.gada 27.novembra līdz pat 2010.gada 2.martam pieteicēja deklarētā dzīvesvieta bija /adrese1/, bet no 2010.gada 2.marta – Rīgas patversmē /adrese2/, tiesa secinājusi, ka deklarētie dati ņemami vērā, nosakot brīdi, kad pieteicējs ieradies Rīgā. Tiesai nebija pamata uzskatīt, ka pieteicēja pastāvīgā dzīvesvieta bija Rīgā jau kopš 2008.gada rudens. Tādējādi atbildētājs pareizi konstatējis, ka pieteicēja dzīvesvieta pēdējo piecu gadu laikā nav bijusi Rīgas pašvaldībā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 12.jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību.

[5.1] Tiesai vajadzēja pieprasīt informāciju no Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes par faktu, kas, kad un uz kāda tiesiska pamata ir mainījis pieteicēja deklarēto dzīvesvietu no Rīgas uz Daugavpili. Iespējams, ir viltots pieteicēja paraksts.

[5.2] Tiesai bija jāizvērtē, vai pieteicējs pats personīgi atsavināja nekustamo īpašumu pēdējo piecu gadu laikā, vai to izdarīja cita persona.

Pieteicējs norādījis, ka apzināti nav izsniedzis pilnvaru citai personai. Par pilnvaras izsniegšanu un tās saturu pieteicējs

uzzināja no krimināllietas materiāliem. Pieteicēja un /pers. D/ saruna bija par pieteicēja dzīvokļa maiņu uz Imantu, Rīgā. Pilnvaras sagatavošanas laikā pieteicējam bija amnēzija. Pieteicējam nav zināmi apstākļi, kādos tika parakstīta pilnvara un vai uz tās ir viņa paraksts.

[6] Paskaidrojumos atbildētājs norādījis, ka apelācijas sūdzību uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz iepriekš sniegtajiem paskaidrojumiem.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 304.panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi lietas dalībnieku argumentus pieteikumā, apelācijas sūdzībā un paskaidrojumos par pieteikumu un apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi ir konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, spriedumā ietvertā argumentācija ir pareiza un pietiekama, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (sk. šā sprieduma [4] punktu) un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda.

[10] Apelācijas sūdzības argumenti nav pamatoti turpmāk minēto apstākļu dēļ.

[10.1] Administratīvā apgabaltiesa nepiekrīt pieteicējam, ka pirmās instances tiesa neizvērtēja Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunktā norādītos priekšnoteikumus un faktisko apstākļu atbilstību tiem. Pretēji šim argumentam Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums pamatā sastāv tieši no šo priekšnoteikumu un faktisko apstākļu izvērtējuma, kas ir atspoguļots tiesas spriedumā (atreferēts šā sprieduma [4.3] punktā). No apelācijas sūdzības ir acīmredzams, ka pieteicējs nepiekrīt tiesas novērtējumam, bet tas nenozīmē, ka pirmās instances tiesa vērtējumu nav sniegusi. Turklāt Administratīvā apgabaltiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, šo izvērtējumu atzīst par pareizu (sk. arī argumentus tālāk).

[10.2] Administratīvā apgabaltiesa piekrīt pieteicējam, ka tam, vai pieteicējs pats ir vēlējies atsavināt nekustamo īpašumu, ir nozīme lietas izskatīšanā.

Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunktā Lēmuma pieņemšanas laikā bija noteikts, ka 13.reģistrā sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai reģistrē personu, ja tā ir atsevišķi dzīvojoša pensijas vecumu sasniegusi vai par 1. vai 2.grupas invalīdu atzīta persona, kurai pēdējos piecus gadus dzīvesvieta deklarēta Rīgā, turklāt šai personai nepieder nekustamais īpašums, kā arī tā nav atsavinājusi nekustamo īpašumu pēdējo piecu gadu laikā.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka arī pašreiz spēkā esošajā Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunkta redakcijā saglabāta tā pati tiesību normas būtība. Proti, pašreiz minētā tiesību norma noteic, ka 13.reģistrā sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai reģistrē personu, ja tā ir atsevišķi dzīvojoša persona, kura pēdējos piecus gadus deklarējusi savu pastāvīgo dzīvesvietu Rīgā, turklāt šai personai nepieder nekustamais īpašums, izņemot dzīvokli, kuru šī persona lieto, par kuru nav apsaimniekošanas maksas un/vai maksas par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu, parādu un kuru pēc palīdzības saņemšanas tā piekrīt atdāvināt (atlīdzības nozīmē) pašvaldībai, kā arī tā nav atsavinājusi nekustamo īpašumu pēdējo piecu gadu laikā.

Ņemot vērā, ka dzīvokļa atsavināšana ir civiltiesisks darījums, tam atbilstoši Civillikuma 1427.pantam ir nepieciešams personas gribas izteikums (minētā tiesību norma noteic, ka pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba nav vēl izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka). Administratīvā apgabaltiesa piekrīt pieteicējam, ja nav konstatējams pieteicēja nodoms atsavināt dzīvokli, bet dzīvoklis viņam ir zudis, piemēram, krāpniecisku darbību rezultātā, tad pieteicējam nevarētu liegt sociālo palīdzību šā iemesla dēļ.

Tomēr Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka šajā lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu, ka dzīvoklis no pieteicēja valdījuma izgājis un ticis atsavināts prettiesisku darbību rezultātā.

Kā to pamatoti konstatējusi pirmās instances tiesa, krimināllietā Nr.11840004109 /pers. D/ saukta pie krimināatbildības par Krimināllikuma 179.panta otrajā daļā pieļauto kriminālpārkāpumu (spriedums ir stājies spēkā). Ar šo spriedumu nav atzīts, ka pieteicējam dzīvoklis izkrāpts. Administratīvajai apgabaltiesai nav tiesību pašai pārvērtēt, cik tiesiskas ir bijušas /pers. D/ un viņas sabiedroto darbības, organizējot pieteicēja dzīvokļa atsavināšanas darījumu. Administratīvās apgabaltiesas ieskatā minētais ir pārbaudāms kriminālprocesa vai civilprocesa ietvaros. Tāpat apgabaltiesai nav tiesību pārbaudīt kriminālprocesa virzītāja darbības, uzsākot kriminālprocesu saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 179.panta otro daļu, nevis par krāpniecību. Turklāt pieteicējs pats jau ir uzsācis aizstāvēt savas tiesības, vēršoties vispārējās jurisdikcijas tiesā ar prasību par dzīvokļa pirkuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu (lieta Nr.C04181411).

Pārbaudot Tiesu informācijas sistēmā šīs lietas virzību, Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējam rezultāts ir bijis labvēlīgs pirmās instances tiesā, proti, pieteicēja prasība ir apmierināta. Tomēr šis spriedums nav vēl stājies spēkā, jo ir pārsūdzēts. Lieta atrodas izskatīšanā Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātā.

Pamatojoties uz minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka ne atbildētājam, ne apgabaltiesai nav pamata izdarīt secinājumu, ka pieteicējs pēdējo piecu gadu laikā (brīdī, kad tika pieņemts Lēmums un pirmās instances tiesas spriedums) nav atsavinājis nekustamo īpašumu.

Vienlaikus Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka faktam, ka pieteicēja dzīvoklis 2008.gasda 6.novembrī atsavināts citai personai, nav nozīmes brīdī, kad lietu pēc būtības pabeidza izskatīt Administratīvā apgabaltiesa, jo no 2008.gada 6.novembra līdz lietas pēc būtības pabeigšanai apgabaltiesā ir pagājuši vairāk kā pieci gadi.

[10.3] Neskatoties uz iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka nav pamata pašreiz izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu, jo neizpildās cits kritērijs, kam jāpastāv vienlaicīgi ar faktu par īpašuma atsavināšanu. Proti, pieteicējs pēdējo piecu gadu laikā nav bijis deklarēts Rīgas administratīvajā teritorijā.

Lietā konstatējams, ka pieteicējs no 2008.gada 27.novembra līdz 2010.gada 2.martam bijis deklarēts /adrese1/, tikai no 2010.gada 2.marta pieteicēja deklarētā dzīvesvieta ir Rīgā.

Pretēji pieteicēja viedoklim, no Noteikumu Nr.80 66.2.7.apakšpunkta (gan redakcijā, kas bija spēkā Lēmuma pieņemšanas brīdī, gan pašreiz) neizriet, ka dzīvesvietas deklarācijas faktam ir jāiestājas pēc pašas personas iniciatīvas. Tādējādi apgabaltiesa nepiekrīt, ka gan atbildētājam, gan pirmās instances tiesai, gan arī pašreiz Administratīvajai apgabaltiesai jāpārbauda tas, vai pieteicējs savu deklarēto dzīvesvietu Daugavpilī reģistrējis pēc savas gribas vai citu personu pieļautu prettiesisku darbību rezultātā. Atbildētājs pamatoti ņēma vērā vienīgi faktu, ka pieteicējs no 2008.gada 27.novembra līdz 2008.gada 2.martam bija deklarēts /adrese1/.

Pamatojoties uz minēto, Administratīvajai apgabaltiesai nav pamata pieprasīt no Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes informāciju par to, kura persona ir mainījusi pieteicēja dzīvesvietas deklarāciju, kā arī pieprasīt no iestādes visus dokumentus, kur ir pieteicēja paraksts, kā arī pārbaudīt paraksta iespējamu viltojuma faktu.

No lietas materiālu kopuma konstatējams, ka pieteicējs bija izsniedzis pie notāra sastādītu pilnvaru dzīvokļa atsavināšanai. Iepriekš minētajā kriminālllietā notāre liecināja, ka pieteicējs pats bijis klāt pie pilnvaras sastādīšanas, klāt bijuši personu apliecinoši dokumenti un notārei neradās nekādas šaubas. Tātad pieteicējs bija izsniedzis pilnvaru, ar kuru, iespējams, viņam arī tika mainīta deklarētā dzīvesvieta.

Lietā nav pierādījumu, ka pilnvaru pieteicējs sagatavojis tad, kad viņam bija amnēzija, kā arī lietā nav citu pierādījumu, ka pilnvaru pieteicējam kāds lika sagatavot piespiedu kārtā. Šāda fakta pārbaudīšana nav Administratīvās apgabaltiesas kompetencē.

Pamatojoties uz minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka neizpildās tiesību normā paredzētais dzīvesvietas deklarēšanas kritērijs – pieteicēja deklarētā dzīvesvieta pēdējos piecus gadus nav bijusi Rīgas administratīvajā teritorijā.

[10.4] Pamatojoties uz šā sprieduma [10] punktā minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks.

[11] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 10.oktobra lēmumu pieteicējs atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu Administratīvajā rajona tiesā. Ar Administratīvās apgabaltiesas tiesneses 2013.gada 16.augusta lēmumu pieteicējs atbrīvots no valsts nodevas par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

APL 126.panta ceturtajā daļā noteikts, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā.

APL 126.panta piektajā daļā noteikts, ka šā panta ceturtajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Tā kā pieteicējs ir vērsies tiesā ar pieteikumu sociālās drošības jomā, valsts nodeva no pieteicēja nav pieprasāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. B/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējs tiktu reģistrēts palīdzības saņemšanai sociālā dzīvokļa vai sociālās dzīvojamās telpas izīrēšanai.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentam viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente	I.Meldere
Tiesneses	Dz.Amerika
	S.Kanenberga